

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MAX SEECK VÂNĂTOAREA DE VRĂJITOARE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București
2020

1

Vântul a prins putere și colțurile casei uriașe din sticlă și beton amprentat stârnesc șuierături. Pocnetele ritmice de pe acoperiș au devenit tot mai dese, iar trosnetele slabe seamănă cu ale unui foc de tabără. Viteza incredibilă cu care dispare acum grămada de dune albe din curtea interioară arată forța rafalelor. Maria Koponen își leagă strâns jerseul în talie și privește întinericul prin ferestrele cât un perete întreg. Se uită la marea înghețată – care în această perioadă a anului seamănă foarte mult cu un câmp imens, neted –, apoi la cărarea croită cu plugul până la ponton, luminată de lămpi înalte până la genunchi.

Maria strânge cu degetele picioarelor covorul gros care acoperă aproape în întregime podeaua mare. E cald în casă, ca într-un cocon. Cu toate acestea, Maria se simte neliniștită, și până și cele mai mărunte nemulțumiri îi par neobișnuit de supărătoare în această seară. Ca afurisitele alea de lămpi din curte, care tot nu funcționează cum trebuie.

Maria se trezește din visare când își dă seama că muzica s-a oprit. Merge până dincolo de șemineu, la un corp de bibliotecă enorm, pe care colecția de aproape patru sute de înregistrări a soțului său este aranjată pe cinci rânduri. Cu timpul, Maria s-a obișnuit cu faptul că în casa lor muzica nu vine de la

un smartphone. *Discurile sună mult, mult mai bine.* Asta i-a spus Roger cu ani în urmă, când ea a poposit pentru prima oară în fața colecției. Atunci erau peste trei sute de albume, cu o sută mai puține decât acum. Faptul că numărul înregistrărilor a crescut lent, comparativ vorbind, în timpul existenței lor comune, o duce pe Maria cu gândul la cât de mult a trăit Roger înainte de apariția ei. Fără ea. Maria nu fusese decât cu un bărbat înaintea lui Roger: o idilă de liceeni, care a dus la o căsătorie timpurie și s-a încheiat când l-a cunoscut pe scriitorul celebru. Spre deosebire de Roger, Maria n-a gustat niciodată viața de celibatară. Uneori își dorește să fi avut și ea ocazia să trăiască pe băjbăite, iresponsabil, să se găsească pe sine, cu aventuri de o noapte. Libertate. Pe Maria n-o deranjează absolut deloc faptul că Roger este cu șaisprezece ani mai în vârstă decât ea. Însă un gând a început s-o sâcăie: că într-o bună zi s-ar putea pomeni că simte un neastâmpăr, din cele care nu pier până ce nu te-ai scufundat de suficiente ori în necunoscut. Și Roger a avut deja ocazia să trăiască asta în viața dinaintea ei. Acum, dintr-odată, în această noapte de februarie cu viscol, pe care Maria și-o petrece umblând singură de colo colo prin casa uriașă de pe țârm, pentru prima oară vede acest lucru ca pe o amenințare. Un dezechilibru care ar putea să încline periculos corabia relației lor, dacă ar fi să ajungă în ochiul unei furtuni.

Maria ridică acul pick-upului, prinde cu vârful degetelor discul și îl strecoară cu grijă în coperta de carton, de pe care un artist tânăr cu jachetă cafenie din piele întoarsă și eșarfă în carouri alb cu negru privește direct spre aparatul de fotografiat, sigur pe sine și morocănos. *Blonde on Blonde* al lui Bob Dylan. Maria pune discul la locul lui și ia altul, la nimereală,

de la capătul colecției aranjate alfabetic. Peste o clipă, după un pârâit scurt, vocea dulce, plină de căldură, a lui Stevie Wonder răsună din difuzoare.

Și apoi Maria vede iar. De această dată, cu colțul ochiului. Lampa din grădină aflată cel mai aproape de țârm dispăre o clipă. Și revine.

Se întunecă doar pentru o fracțiune de secundă, așa cum făcuse un pic mai devreme. Maria știe că elementele luminoase din abajur au fost înlocuite înainte de Crăciun. Își amintește bine, pentru că ea a fost cea care a plătit factura dezgustător de umflată a electricianului. Și iată motivul pentru care această chestiune mărunță stârnește în ea o iritare neobișnuită.

Maria înșfăcă telefonul și tastează un mesaj pentru Roger. N-are habar de ce simte nevoia să-și deranjeze soțul cu o astfel de chestiune, mai ales când știe că în acel moment el este pe scenă, adresându-se cititorilor. Poate că motivul este un acces trecător de singurătate, amestecat cu un strop de nesiguranță și gelozie nejustificată. Maria privește o clipă mesajul trimis, așteptând ca săgetuțele din partea de jos să devină albastre, dar nu devin. Roger nu se uită la telefon.

În acel moment, acul începe să sară: *What I'm about to. What I'm about. What I'm...* Vocea lui Stevie Wonder pare nesigură din cauza porțiunii extirpate din sentimentul frumos. Unele dintre discurile lui Roger sunt în stare așa de proastă, încât nu merită să fie păstrate. Chiar nimic nu funcționează ca lumea în casa asta afurisită? Și apoi Maria simte cum se revarsă peste ea un val de frig. Înainte să aibă timp să asimileze ceea ce tocmai și-a dat seama, se uită la ușile glisante și vede ceva care nu are ce căuta acolo. O clipă, contururile se potrivesc cu ale imaginii sale reflectate. Dar apoi silueta se mișcă, transformându-se într-o entitate distinctă.

2

Roger Koponen se așază pe fotoliul îmbrăcat într-o țesătură aspră, care te face să transpiri, și mijeste ochii. Spoturile care atârnă din tavanul sălii principale a centrului de conferințe bat direct în ochii celor de pe scenă. Pentru o clipă, nu vede decât luminile orbitoare și uită că în fața lui și a celorlalți doi colegi stau patru sute de cititori curioși, înghesuiți în această sală ca să asculte gândurile bețivanilor preferați despre ultimele lor lucrări. Roger știe bine că evenimentul este important pentru promovarea cărții sale. Știe bine de ce și-a dat osteneala să parcurgă cu mașina patru sute de kilometri pe ninsoare grea ca să-și petreacă seara într-o magherniță utilitară aflată în piața principală din Savonlinna, al cărei restaurant cu mâncare mediocră de tip fast-food de la parter e împopoțonat cu fețe de masă și veselă.

Însă Roger nu știe de ce oamenii cumsecade din Savonlinna și-au dat osteneala să iasă din case într-o astfel de seară. Chiar dacă s-au vândut milioane din cărțile sale în întreaga lume, n-o să fie niciodată un idol asediat de fani urlători. Puțini oameni se gândesc la faptul că muzicienii și scriitorii fac o muncă foarte asemănătoare – același rahat, ambalaj diferit –, însă numai primii le fac pe femeile de vârstă mijlocie să-și azvârle chiloții pe scenă. Însă oamenii tot vin.

Majoritatea sunt vârstnici care își înclină alene capetele într-o parte și în cealaltă. Nu s-au săturat de banalitățile în stilul comentatorilor sportivi și analizele superficiale pe care scriitorii le scuipă despre propriile lucrări? S-ar zice că nu, pentru că se pare că sala este plină, nu-i nici un loc liber.

Ultimul thriller psihologic al lui Roger, lansat în primăvară, este al treilea volum, ultimul, din trilogia sa extrem de populară *Vânătoarea de vrăjitoare*. Cărțile sale s-au vândut întotdeauna destul de bine, dar seria *Vânătoarea de vrăjitoare* a explodat. Nimeni n-a prevăzut un asemenea megasucces, cel mai puțin dintre toți agentul său, care la început a avut o viziune sceptică despre întregul proiect, sau editorul lui precedent, la care Roger a renunțat înainte de publicarea primului volum din cauza lipsei lor de încredere în perspectivele lucrării. Însă în decurs de câțiva ani, copyrightul pentru traducerea trilogiei a fost vândut în aproape treizeci de țări, și mai sunt tranzacții în lucru. Cu toate că el și Maria o duceau bine și înainte, acum puteau să-și cumpere orice doreau. Dintr-odată, tot luxul și toate plăcerile le erau la îndemână.

Seara decurge previzibil, Roger a auzit de sute de ori întrebările în timpul turneelor de promovare și a răspuns la ele în patru limbi, schimbând din când în când cadența, intonația și unele detalii neimportante, strict în scopul de a rămâne treaz în ceața luminilor vii și râsetelor silite.

– Cărțile dumneavoastră sunt foarte violente, zice o voce, însă Roger nu ridică privirea de la carafa din care își umple cu apă paharul pentru a treia sau a patra oară.

Aude și asta de multe ori, și nu poate să nu recunoască – crime brutale, tortură sadică, violență sexuală

împotriva femeilor, scufundări de coșmar în depravarea unor minți bolnave sunt descrise cu amănunte expresive în cărțile lui Roger Koponen.

- Asta îmi amintește de Bret Easton Ellis, care a spus că își prelucrează angoasa prin descrieri amănunțite ale violenței, continuă vocea.

Acum Roger își mută privirea la bărbatul aflat pe la jumătatea sălii, cu microfonul în mână. Roger ridică paharul la buze și așteaptă ca bărbatul să-i pună întrebarea. În loc de asta, este o pauză stânjenitor de lungă, în vreme ce omul își adună gândurile.

- Vă este frică? De aceea scrieți? întrebă bărbatul în cele din urmă cu o voce plată, subțire.

Roger pune jos paharul și se uită mai bine la bărbatul cu înfățișare de sperietoare de ciori care cheleşte. Surprinzător și interesant. Aproape obraznic. Ei, asta chiar că e o întrebare pe care n-a mai auzit-o niciodată.

- Dacă mi-e frică? zice Roger și se apleacă în față, mai aproape de microfonul flexibil de pe masă.

Cine știe de ce, în acest moment simte un junghi de foame.

- V-ați scris propriile spaime în cărți? întrebă bărbatul, apoi lasă microfonul în poală.

Tipul are o aroganță iritantă. Nu-i nici urmă din respectul înfiorat, reverența certă pe care le aduce celebritatea și cu care s-a obișnuit Roger.

- Corect, zice Roger și zâmbește gânditor.

Pentru o clipă uită de persoana care a pus întrebarea și își lasă privirea să rătăcească peste marea de fețe.

- Cred că ceva din autor reușește întotdeauna să pătrundă în carte. Nu te poți abține să scrii despre ceea ce știi, sau crezi că știi. Spaime, nădejdi, traume, lucruri care au rămas nefăcute, și apoi, desigur, lucrurile

pe care le-ai făcut și pe care ți le-ai justificat prea ușor ție însuși...

- Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Bărbatul slab a ridicat din nou microfonul la gură. Roger simte la început o fulgerare de surprindere, apoi de enervare. *Ce mai e și asta, un afurisit de interogatoriu? N-am de ce să ascult rahatul ăsta, indiferent de împrejurări.*

- Ați putea să precizați?

A intervenit Pave Koskinen, indestructibilul critic literar care a organizat acest eveniment și este moderatorul. Fără îndoială, crede că și-a jucat rolul cu măiestrie și entuziasm, iar acum se teme că invitatul-vedetă, scriitorul de thrillere extrem de interesante, care a scris trei bestselleruri internaționale, o să se simtă jignit. Însă Roger face cu mâna un semn pașnic și zâmbește încrezător:

- Vă cer scuze. Poate că n-am înțeles întrebarea. Dacă scriu despre lucrul care mă sperie cel mai tare?

- Nu. Invers, zice bărbatul pe un ton neobișnuit de rece.

Cineva din rândul întâi tușește enervant.

- Invers? întrebă Roger și își ascunde nedumerirea în spatele unui zâmbet tâmp.

- Da, domnule Roger Koponen, continuă bărbatul în mod mecanic, iar felul în care pronunță numele lui Roger nu este doar ironic, ci și cumva înfiorător. Vă este frică de ceea ce scrieți?

- De ce mi-ar fi frică de propriile cărți?

- Pentru că adevărul e mai ciudat decât închipuirea, răspunde bărbatul cu fața suptă, apoi se așază la loc pe scaun.

Peste sală se așterne o tăcere stânjenitoare.

Peste zece minute, Roger se așază la o masă lungă, cu față de masă albă, din holul plin de oameni și flecăreală. Primul fan din șirul celor care speră să capete un autograf este Pave Koskinen, cine altul?

– Mulțumesc, Roger, mulțumesc. Și scuze pentru căpățânosul acela. Te-ai descurcat de minune. Din nefericire, nu oricine știe să se poarte în lume...

– Nu-ți face griji, Pave. E câte unul în fiecare mulțime. Singurul lucru de care este răspunzător fiecare dintre noi pe lume este propriul comportament, zâmbește Roger și observă că Pave a pus toate volumele trilogiei pe masă, pentru autograf.

În vreme ce mâzgălește ceva ostentativ personal alături de numele său pe pagina de titlu, aruncă o privire spre coada care șerpuiește în fața lui și observă în tăcere că diliul cu fața suptă nu se vede pe nicăieri. Slavă Domnului! Nu-i sigur că ar putea să se descurce cu la fel de multă diplomație într-o înfruntare directă.

– Mulțumesc, Roger. Mulțumesc. Am rezervat o masă la restaurantul hotelului la ora nouă. Fac niște costițe de miel de te lingi pe degete, zâmbește Pave și stă acolo, în fața lui Roger, cu cărțile strânse la piept ca o școlăriță înflăcărată.

Roger încuviințează încet din cap și coboară privirea spre masă, un arestat care tocmai a primit sentința. N-ar trebui să-i fie greu lui Pave să-și dea seama că Roger ar prefera să se retragă în camera lui. A ajuns să disprețuiască flecăreala și paharele băute în silă care, din câte știe el, n-au nici un impact asupra vânzării cărților lui. Ar putea la fel de bine să refuze invitația și să-și permită să fie etichetat drept un ticălos asocial.

– Sună minunat, zice Roger cu vocea plictisită, schimonosindu-și fața într-un zâmbet aproape convingător.

Pave Koskinen dă încet din cap, mulțumit, dând la iveală niște dinți mai mult sau mai puțin albi mulțumită unor noi coroane. Pare nesigur. Apoi se dă deoparte, făcând loc miriapodului șerpuitor de cititori care strâng la piept cărți.

Sergentul Jessica Niemi își prinde într-o coadă de cal părul negru lung până la umeri și își pune mânuși de piele. Se aude un sunet puternic când deschide portiera din partea pasagerului, cu motorul încă mergând.

- Mulțumesc că m-ai adus, îi zice Jessica bărbatului de la volan.

- Probabil că ar fi cel mai bine să nu știe nimeni cine te-a adus, zice el, căscând.

Se uită unul la altul un moment, ca și cum fiecare ar aștepta un sărut. Dar nici unul nu face primul pas.

- A fost al naibii de nepotrivit.

Jessica iese din mașină și își îngustează ochii: vântul înghețat îi zgârie fața. Ninsese din belșug și plugurile care huruiau la școală nu ajunseseră încă pe țârm. Jessica închide portiera și vede în față o casă modernă uriașă, cu o curte mică în față, un gard viu de tuia tuns la înălțimea ochilor, o poartă din fier forjat. Două dube de poliție sunt parcate pe stradă, în fața casei și, după sirenele care urlă în depărtare, mai vin câteva.

- Salut.

Un bărbat în combinezon gros albastru, de poliție, iese de după una dintre dube și vine la Jessica.

- Sunt agentul Koivuaho.

- Jessica Niemi, răspunde ea și îi arată insigna.

Însă colegii săi în uniformă au recunoscut-o deja. A căpătat câteva porecle. *Detectivul Funduleț-tare. Lara Croft. Bunăciunea.*

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jessica.

- Fir-ar să fie...

Koivuaho își scoate căciula bleumarin și își masează capul chel. Jessica așteaptă răbdătoare ca agentul să-și vină în fire. Aruncă o privire spre casă și vede că ușa din față e întredeschisă.

- Am primit apelul la ora 10.15. Taskinen și cu mine eram destul de aproape, așa că am fost prima patrulă care a venit, zice Koivuaho și îi face semn Jessica să-l urmeze pe poartă.

- Ce a zis dispecerul? întrebă ea și îi salută cu un semn din cap pe agenții care stau lângă dube.

- Am primit informația că cineva e pe cale să se sinucidă. În această casă, zice Koivuaho urcând pe verandă.

Pe podeaua din lespezi a intrării s-a făcut o băltoacă de zăpadă topită. Vântul cade pentru o clipă și Koivuaho continuă:

- Ușa era deschisă, așa că am intrat.

De-abia acum, la lumina strălucitoare de pe verandă, Jessica vede cât de adâncă este frica de pe chipul bărbatului voinic. Încleștează și descleștează degetele care o dor și își lasă mintea să alcătuiască o imagine a situației pe baza puținului care i-a fost spus un pic mai devreme la telefon.

- Nu-i nimeni altcineva în casă? întrebă Jessica, deși știe că răspunsul este negativ.

Koivuaho clatină din cap solemn și își pune la loc căciula de lână, trăgând-o peste urechi.